

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 799/2019
18.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Аладина Шемовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Рашкој К 64/18 од 08.02.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 370/19 од 28.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 18.09.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Аладина Шемовића, у односу на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, па се ПРЕИНАЧУЈУ правноснажне пресуде Основног суда у Рашкој К 64/18 од 08.02.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 370/19 од 28.05.2019. године, у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције, тако што Врховни касациони суд кривично правне радње окривљеног описане под такм 1. изреке првостепене пресуде, правно квалификује као продужено кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које му, применом одредаба члана 42., 43., 45., 54., 56., 57., 60. и 63. Кривичног законика утврђује казну затвора у трајању од пет месеци, те задржава као правилно утврђену казну затвора за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, под тачком 2., за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и **осуђује** на јединствену казну затвора у трајању од седам месеци, уз урачунавање временаведеног у притвору од 23.01.2018. године до 29.01.2018. године, док се у осталом делу наведени захтев за заштиту законитости, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој К 64/18 од 08.02.2019. године, окривљени АА изреком под 1. оглашен је кривим због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и ставом два због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца у који му се урачунава и време проведено у притвору од 23.01.2018. до 29.01.2018. године.

Окривљени је обавезан на плаћање паушала и трошкова кривичног поступка ближе наведено у изреци пресуде.

На основу члана 247. став 4. у вези члана 87. КЗ од окривљеног су одузете две новчанице у апоенима од по 500 евра и једна новчанина у апоену од 100 евра и 9,25 грама нето масе кокаина и 62 таблете бромазепана од по 3мг.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 370/19 од 28.05.2019. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА адв. Аладина Шемовића и преиначена пресуда Основног суда у Рашкој К 64/18 од 08.02.2019. године у погледу мере безбедности одузимања предмета, тако што Апелациони суд је отклонио меру безбедности одузимања предмета из члана 87. став 1. КЗ у односу на две новчанице у апоену од по 500 евра и једну новчаницу у апоену од 100 евра, док су жалбе основног јавног тужиоца и жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијене као неосноване а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адв. Аладин Шемовић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и, у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Аладина Шемовића, у односу на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП је основан, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адв. Аладин Шемовић, у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је доношењем побијаних правноснажних пресуда учињена повреда Кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, јер је у погледу кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим примењен закон који се не

може применити, у погледу правне квалификације кривичног дела, тј. да се у радњама окривљеног не стичу законска обележја кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. КЗ, већ да се из описаних радњи у изреци првостепене пресуде, стичу законска обележја кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. КЗ у продуженом трајању, а Врховни касациони суд овакве наводе, оцењује основаним.

Према опису радње извршења кривичног дела у изреци првостепене пресуде под тачком један изреке, окривљеном АА ставља се на терет да је у периоду од 21.01. до 23.01.2018. године другоме давао опојну дрогу и да је то учинио према више лица, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде.

Одредбом члана 247. став 1. КЗ одређена је законска диспозиција основног облика кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога, док је ставом два овог члана, предвиђен тежи облик овог кривичног дела, тако што је одређено да ако је дело из става један овог члана учињено према малолетном лицу, или према више лица, или је изазвало нарочито тешке последице, учинилац ће се казнити затвором од две до десет година.

Према опису радњи извршења кривичног дела у изреци првостепене пресуде не произилази да је окривљени истовремено једном радњом предметно кривично дело извршио према више лица (најмање два лица), већ је радње предузимао сукцесивно у различитим временским периодима према појединим лицима, тако да је сваком од њих појединачно омогућио уживање опојних дрога.

По ставу Врховног касационог суда, у конкретном случају се ради о више истих кривичних дела учињених у временској повезаности (дана 21., 22. и 23.01.2018. године) од стране истог учиниоца, која представљају целину због постојања истоврсности предмета дела, коришћењем исте ситуације и јединства места и простора извршења дела, а на шта се основано указује у поднетом захтеву.

Из наведених разлога је по налажењу Врховног касационог суда описане радње неопходно правно квалификовати као продужено кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 61. КЗ, а не као кривично дело омогућавање уживање опојних дрога из члана 247. став 2. КЗ.

С тога је Врховни касациони суд усвајајући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Аладина Шемовића, као основан, преиначио побијане правноснажне пресуде и нашао да се у радњама окривљеног АА, стичу законска обележја кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 61. КЗ.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је одлучујући о кривичној санкцији према окривљеном, на основу члана 4., 42., 43., 45., 54., 56., 57. КЗ окривљеном АА, за наведено кривично дело утврдио казну затвора у трајању од седам месеци и, узимајући као правилно утврђену казну затвора у односу на кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, у трајању од три месеца,

применом одребе члана 60. став 2. тачка 2. и 63. КЗ, окривљеног АА, осудио на јединствену казну затвора у трајању од седам месеци, уз урачунавање временаведеног у притвору од 23.01.2018. до 29.01.2018. године.

При одмеравању казне, Врховни касациони суд је имао у виду све околности из члана 54., 56. и 57., као правилно утврђене у редовном поступку, па је нашао да је овако изречена јединствена казна затвора окривљеном сразмерна степену његове кривице и нужна да изрази друштвену осуду за кривично дело у питању, али и довољна за остваривање прописане сврхе кажњавања (члан 4. став 2. КЗ).

Имајући у виду да бранилац окривљеног, у конкретном случају, захтев за заштиту законитости подноси због повреда одредаба из члана 438. став 1. тачка 3. и став 2. тачка 2. ЗКП, те да повреде ових одредаба нису предвиђене као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је поднети захтев у овом делу оцењен недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 492. став 1. тачка 2) у вези члана 487. тачка 2) у вези 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић